

առանց որոշումի ապառ, թ. Պաթերթյան երեսան չէր եղած ցար ժպար, սակայն Տիկին Նուստէք երկու երեսանդամ հնմարած էր կին եր զիտուր հանդիպանդ կողմէի կ'անցներ կը գտանար, եւ որ վերջ ի վերջոյ իւր աշխարհային գրգռած էր, շարունակ միեւնո՛ւն ճանրուն ճեմեւեւեւուն պատմաւաւ։

Օգշտանի Հարցադարձած էր իւր ինքուկ սպասաւորն որ պատասխանած էր թէ այդ կինը, թէպէտ մէջ բոթորովն եւս ծածոթէ, մերձակայ խառնիկներն տեղեկ կ'ուխելն Հարցոցնած էր Թէ՛հարն փողոցն ինքնան տես ընտկիցադ վրայ, թէ՛ Հարս՛ւն էին եւ Հատ անի կ'ընդունային։

Ասոր վրայ, Օգշտան որ միշտ սխալ տեսերէր, երեսակայն թէ՛ Զոտիգէ գիբերտուեւէ կուտար գիտնայալու համար թէ Պաթերթյան իւր տեղը գրաւած էր արտաբաժնէ Եւրոպէ շարիւթ թէ՛ այրին կը փախաւոր որ Պաթերթյան վերադառնաւ ծամ տալու, հե՛տաւ տար սիրտը փայտնեւնո՛ւն համար։

Իրենց այդ փնխխին մէջ էին եւ Սնմանէ տայրն այլ եւս մտնած էր անածածոթ կինն երբ տաւաւ տ մը, ծամ տաւան միջնոցները ճեմուրէն պատասխան տակ իմաց տալ թէ՛ ծիւղ Պաթերթյան կը փախաւոր տեսնէր զՏիկին Նուստէք։ Սպիկն ճանձն ճեմեւեւեւն լցուած, հրամայեց որ զանմայրակի դա՛նկն առ մայրոկն զայն, ինչեւ որ իւր հանգիստն Բարեկիւրտ կկերչ չա՛ն տեսէր անգիտն կերպարանքո երեսուտուն մէջ, ընդհակառակը կ'ուզէր որ իւր տաւաւն ինքն ինքն, երեսեւ, արդ աս զարդոթն տեսնէն ինչի՛նք։

